

faaledes, at det vilde have været dem umuligt at fortsætte deres Virksomhed længere, blev endnu tre af de Skuespillere, som vilde have været uundværlige i et Repertoire for Juni Maaned, utjensdygtige, nemlig: Skuespiller Johan Wiehe, hvis Sindsfygdom allerede i April Maaned begyndte at gttre sig; Operasanger Christophersen, der paa Grund af et akut indre Sygdomstilfælde umiddelbart efter Saisonens Udløb maatte tiltræde en Badereise, og Skuespiller Gundersen, der i Midten af Saisonen maatte indlægges paa en Sindsfygeanstalt, og Bamselighederne forgeses ved, at de to Forskønnede havde, hver for sit Vedkommende, været inde i saa godt som det hele løbende Repertoire. At der med disse Mangler i det sceniske Personale ikke havde ladet sig danne noget brugeligt Repertoire for Juni Maaned, behøver neppe nærmere Forklaring.

Dgsaa med Hensyn til de to Theatermaasere bekræftede Forudsætningerne sig. Begge vare ved Saisonens Udgang saa overanstrengte, at de maatte tage sig en Hviletid, forinden de paa ny kunde tage fat paa deres Arbejde. Det ses lettelig, hyormegat Arbejdstiden for den næste Saison vilde være bleven forrykket, saafremt Forestillingernes Fortsættelse i Juni havde krævet Malernes Tid i Theatrets Tjeneste i denne Maaned.

Kjøbenhavn den 7de November 1876.

Linde."

Ibet Flertallet overfor Mindretallets Udtalelse i alt Væsentligt maa hævde Rigthigheden af den af Statsrevisionen enstemmig givne Fremstilling af det her berørte Forhold, skal man med Hensyn til de fremdragne Bestemmelser paa Finantsloven for 1859—60 erindre om, at Kjernepunktet i disse var, at Rigsdagen gav Afkald paa i det Enkelte at bevilge Theatrets løbende Indtægter og Udgifter, hvorimod man ikke deraf, at Positionen „Reservefonden“ udgik af Finantsloven, kan uddrage den Slutning, at Ministeren i Fremtiden skulde kunne bruge af denne Fonds Midler uden Bevilling; hvad end Ministerens Forudsætning i den Henseende har været, maatte en saadan Bemyndigelse, der er stridende mod alle almindelige Regler for Kapitalers og Reservefonds Benyttelse, ikke kunne været givet uden under Former og Forudsætninger, som ikke her have været tilstede. At der forøvrigt ikke blev Spørgsmaal om at give nogen saadan Bemyndigelse ved Finantsloven, forstaaes let, naar det erindres, at Reservefonden da var tom, og Forhandlingerne meget mere dreiede sig om, hvorvidt et forventet Underskud skulde dækkes af Statskassen. Forvigt er det rigtig, hvad Statsrevisionen berører, at Reservefonden forblev nominelt bestaaende paa Theatrets Budget (se dette for 1859—60) med visse særlige Forpligtelser, og Statsrevisionen, der ingenfinde vides at have godkjendt Ministeriets paataaede Dispositionsret over denne Fond, paataler ogsaa i sine Indstillinger om Statsregnskabet for samme Aar en formentlig uberettiget Brug af Fondens Midler (se Statsrevisionens Beretning 1859—60 Side 119), en Udgift der kun ved et „det passerer“ godkjendtes af Rigsdagen. Statsrevisionens tidligere og nuværende Opfattelse af dette Forhold er udviklet i Betænkningen Side 163. Hvilke Forudsætninger med Hensyn til Reservefonden Ministeriet imidlertid end kan have knyttet til Forhandlingerne i 1858, da maa det i hvert Fald anses for utvivlsomt, at disse maa være opgivne, efterat det vilde sig, at Theatret ikke havde kunnet opfylde Rigsdagens Forudsætning for den friere Stilling, der i det Hele blev det indrømmet, men tvertimod paadrog sig mere og mere Gjæld, og da det som Følge deraf af Rigsdagen 1865 og 1870 besluttedes at begrænse denne Frihed ved Voksterne 7. og 9. paa Finantsloven, der ere uforenelige med Tanken om Ministeriets Naadighed over Reservefonden uden Bevilling. I Forbindelse med, at Reservefonden var opbrugt, maa det antages at staa, at Theaterbestyrelsen senere, da det lykkedes den at opspare Midler fra den aarlige Drift, ikke mere talte om „Reservefonden“, men om Theatrets „Kapitalkonto“ eller „opsparede Formue“, en Sprogbrug, der ligesaa lidt som Udtrykket „Reservefond“ indeholder nogen Antydning af, at Ministeriet skulde kunne benytte disse Midler uden Bevilling. Det er fra samme Tidspunkt 1869—70, at Bestemmelsen om de 5-aarige Tilskud hidrører, hvorfra Mindretallet hibleder en ny Begrundelse af Ministeriets formentlige fri Dispositionsret over de opsparede Midler. Men ligesom en saadan Opfattelse ikke vides at være hævdet sjænd ved Fem-Aarets Udgang — den af Mindretallet ansførte Udtalelse af Minister Rosenørn den 4de April 1870 (Sp. 4988) gaar ikke ud herpaa, da hans Ytring om at have Reservefonden at ty til ikke indeholder Forudsætningen om, at han skulde kunne benytte den uden Bevilling — saa kan den, ligesaa lidt som Mindretallets øvrige Hevisjrelse af mere ubestordnet Natur, komme i Betragtning ovenfor den Hovedgrundsaetning, at ingen Udgift kan afholdes af tidligere opsparede Midler uden erhvervet særlig Bevilling for hvert Aar.

V. C. Det Egl. Theaters Reservefonds Brug til Udgifter i Anledning af den ny Theaterbygning (S. 161 og navnlig Tillægsbetænkningen af 2den December 1876). Medens Statsrevisionen enstemmig har indstillet, at den stedbundne Anvendelse af den opsparede